

Relleu en el Consell Directiu de El Centre

Entrevista a Carlos Pablos i Eduard Saboya

Reportatge: Escacs, un món de valors en un món que els necessita

(sumari)

CARTA DEL PRESIDENT

3

TEMA DE PORTADA

**Un bon comiat
i una benvinguda
de consens**

4

ENTREVISTA

**Divuit anys treballant
braç a braç pel bé de
EL CENTRE**

8

NOTÍCIES

10

PERFIL

**Esteve Camps,
passió per la gestió**

12

OPINIÓ

**Gràcia, una manera
d'entendre el món**

Victòria Alsina i Burgués,

13

REPORTATGE

**Escacs, un món de
valors en un món que
en necessita**

14

NOTÍCIES

17

EL CONSELL DIRECTIU INFORMA

**Balanç d'actuacions
gener - juny 2026**

19

ENTREVISTA

Joan Rosquellas

20

OPINIÓ

**Gràcia: quan un barri
se sent Vila**

22

A FONTS

**Protagonistes
des de l'ombra**

24

NOTÍCIES

26

Creu de
Sant Jordi
1994

Medalla d'Or de la Ciutat
al Mèrit Cívic

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

Diputació
Barcelona

Membre de:

Federació d'Ateneus
de Catalunya

Cens d'entitats de foment
de la llengua catalana
de la Generalitat de Catalunya

Associació Cultural Catalana

PUBLICACIÓ SEMESTRAL / EDITA: El Centre Gràcia / DIRECCIÓ: Víctor Porres / COORDINACIÓ: Cristina Belmonte / REDACCIÓ: K de Comunicació; Martí Figueras; Carme Canet / CONSELL EDITORIAL: Cristina Carrera; Marta Duñach; M. Montserrat Escarrà; Antoni Esteve; Judith Ibáñez; Eli López; Carlos Pablos; Víctor Porres; Sergi Saboya; Núria Serra; Fabià Serrano / COL·LABOREN EN AQUEST NÚMERO: Carlos Pablos; Maragda Sanllehy; Vocalia de Joventut; Marta Clavé; Colla Els Amics; Fabi Serrano; Àrea d'Esports; Secció de Dòmino; Victòria Alsina i Burgués; Joan Galcerán; Club Escacs Tres Peons; Jaume Subías; Coral Baulern; M. Montse Escarrà; Josefina Altès; Vocalia d'Igualtat de Gènere; Correllengua; Josep Antoni Torralba; Blanca Marsellés; Ferran Ferran; Cristina Subirà; Carlota Oliva; Eli López; Grup de Teatre El Centre; Premis de Teatre Vila de Gràcia; Judith Ibáñez / FOTOGRAFIES: Arxiu El Centre Gràcia; Eric Tafalla; Arxiu Districte de Gràcia; Arxiu Club Escacs Tres Peons; Carme Canet; Arxiu Joan Rosquellas; M. Montse Escarrà; Grup de Teatre El Centre / DISSENY DE PORTADA: Albert Pérez / AGRAÏMENTS: Consell Directiu El Centre Gràcia; Carlos Pablos; Eduard Saboya; Esteve Camps; David Gallart; Luca Badia; Alba de Lomas; Martina Lázaro del Arco; Leo Badia; Laia Garcia; Dmitri Zhukov; Joan Rosquellas / DISSENY I MAQUETACIÓ: Albert Pérez / CORRECCIÓ LINGÜÍSTICA: Jaume Subías / IMPRESSIÓ: Dbcoop SCCL / DIPÒSIT LEGAL: B-31748-2011

Si voleu rebre la revista *OR / FLAMA*, adreceu-vos a: elcentre@elcentregracia.cat

El Centre Gràcia i la direcció d'*OR / FLAMA* no es fan responsables de les opinions aportades en els articles signats

El Centre Gràcia. Ros de Olano, 9 / 08012 Barcelona / Telèfon: 93 218 19 64 / e-mail: elcentre@elcentregracia.cat / www.elcentregracia.cat

@elcentregracia

(carta del president)

Gràcies de tot cor!

Benvolgudes amigues, amics, companys i companyes de El Centre,

Hi ha moments a la vida que un sap que arribaran, però quan finalment arriben, el cor no està preparat. I ara és un d'aquests moments.

Després de divuit anys presidint aquesta, la nostra casa, al costat del meu amic, company inseparable i germà, que la vida m'ha regalat, l'Eduard Saboya, arriba el moment de deixar pas a una nova etapa. I us confesso que ho faig amb una barreja d'orgull, gratitud i una emoció immensa que em costa expressar amb paraules. Quan vam decidir portar els destins d'aquesta casa, no imaginàvem que aquest viatge canviaria les nostres vides per sempre. Pensàvem que veníem a treballar per a El Centre i, amb el temps, vam descobrir que era El Centre qui treballava dins nostre. Aquí hem compartit una part molt important de la nostra vida, hem crescut, rigut fins a les llàgrimes, discutit, patit dubtat. També hem celebrat victòries que semblaven impossibles, i hem trobat l'escalf i l'abraçada de la gent quan les coses no han estat fàcils.

Perquè el Centre no és només una entitat. És una família que es construeix amb milers de petits gestos invisibles. Amb persones que obren portes abans que arribi ningú, que recullen quan tothom ha marxat, que hi són sense demanar res a canvi i que estimen aquesta casa d'una manera que no es pot explicar.

Per això, si avui sento orgull, no és pels projectes realitzats ni els actes organitzats, que també. No és pels reconeixements aconseguits, que també. El meu orgull sou vosaltres, els socis, la gent que heu fet possible aquest miracle quotidià que és mantenir viu El Centre generació rere generació. Perquè, si alguna cosa hem après durant aquests anys, és que els edificis no mantenen viva una entitat, sinó les persones que hi creuen, que hi dediquen temps, que deixen un trosset del seu cor. I nosaltres hi hem deixat una part molt gran del nostre.

Per això avui no marxo trist. Perquè ningú marxa del lloc que estima. Només canvia la manera d'estimar-lo. A partir d'ara, ja no seré president; però continuaré sent un dels vostres, emocionant-me quan s'aixequi el teló, entrant per la porta sentint que torno a casa i estimant aquest Centre amb la mateixa força que el primer dia.

I permeteu-me que dediqui unes paraules molt especials a l'Eduard Saboya. Amic, divuit anys són molts anys. Hem compartit centenars de reunions, milers d'hores, alegries, preocupacions, èxits i decepcions. Però, sobretot, hem compartit un somni. I si avui puc parlar amb el cor tranquil és perquè he tingut la sort de caminar al teu costat. Gràcies per la teva lleialtat, per la teva amistat, per no fallar mai. Quan passi el temps i els records es facin més petits, el que jo guardaré amb molt amor no seran els càrrecs i projectes; serà haver compartit aquest camí amb tu.

I abans d'acabar, deixeu-me donar les gràcies a les nostres famílies. Perquè elles han estat les grans heroïnes silencioses d'aquesta història. Han acceptat absències. Han compartit preocupacions. Han entès una passió que sovint ens robava hores de casa. Sense elles, res d'això no hauria estat possible.

Avui tanquem una etapa. Però no tanquem una història. Perquè les històries que neixen des de l'estima no s'acaben mai. Continuen vivint en cada record, en cada amistat, en cada rialla compartida i en cada persona que continuarà fent gran aquesta casa.

I si algun dia algú ens pregunta què vam fer durant aquests divuit anys, la resposta serà molt senzilla: vam estimar El Centre. Amb tota l'ànima. I no hi ha honor més gran que aquest.

Gràcies de tot cor!

Carlos Pablos

(tema de portada)

Un bon comiat i una benvinguda de consens

Text: **Martí Figueras**
Fotos: **El Centre Gràcia**

166 persones van decidir un vespre de mitjans de juny refugiar-se al teatre de El Centre de Gràcia per dir adeu a un seguit de gent que durant divuit anys (alguns, menys) han lluitat per fer créixer l'entitat, aconseguint augmentant la seva massa social i dotant-la d'una força i una presència dins el món ateneístic. Però tan important és el comiat com la benvinguda: Aquells que marxen reben amb els braços oberts a qui entomen el compromís de seguir la bona feina feta i, si pot ser, millorar-la. Aquell 18 de juny, l'Assemblea General Ordinària va ser extraordinària no en l'apartat tècnic, sinó en l'humà. No en va, reunir un grup tan nombrós de gent per ratificar els comptes, aprovar pressupostos, acomiadar una junta i acceptar-ne una de nova no és habitual. Però quan un projecte ha crescut amb amor, cura i delicadesa, la comunitat es fa més gran que mai.

Números i avaluacions

La primera paraula la va tenir el president de l'entitat **Carlos Pablos** qui va agrair la presència dels socis assistents, malgrat la xafogor que feia aquells dies. Tot seguit, la **Pilar Ruiz**, secretària, va indicar l'ordre del dia, punt per punt, començant per l'aprovació per unanimitat de l'acta de l'assemblea. A continuació es va donar veu al **Lluís Clavé**, vicetresorer, qui va repassar l'estat de comptes. Ingressos, despeses, pèrdues, beneficis. Uns quants minuts dedicats a conèixer els números. Després la **Núria Hervás**, la tesorera, es va encarregar d'explicar bé l'estat de tresoreria, fent-ho en termes comprensibles. El més important, el titular, era que el dèficit de 14.143,85 euros estava cobert per recursos de l'entitat i, per tant, sense endeutament. També es va informar de l'estat del deute hipotecari amb CaixaBank, amb un capítol pendent de 53.057 €, recordant que el préstec venç el juny del 2028. A més, es va voler recordar que encara quedaven pendents de cobrament un parell de subvencions que engreixarien els recursos propis de l'entitat. Amb totes les explicacions donades, els socis no van replicar els comptes i es va aprovar l'estat de comptes per unanimitat.

Seguidament, Lluís Clavé va tornar a agafar el torn de paraula per desgranar el pressupost que es presentava aquest any i la Núria Hervás en va fer les acotacions pertinents. Sense voler estirar més el braç que la màniga, la tesorera va parlar d'uns pressupostos conservadors, remarcant, però, la deducció fiscal de l'IBI del 2025 d'uns 10.000 euros a causa de la consideració del Centre com a entitat d'utilitat pública. La tesorera va parlar també del total d'inversions en millores d'estructura i adquisició d'equipament (un total d'uns 40.000 euros). Tanmateix, l'entitat espera el cobrament d'una sèrie de subvencions que deixaria la situació de tresoreria en uns 45.000 euros. Però aquestes subvencions no són un actiu contemplat en el pressupost —més val no dir blat fins

que estigui al sac, ben lligat— i, per tant, el dèficit que quedaria seria d'uns 30.250 euros. Igual que abans, el pressupost es va aprovar per majoria.

El cinquè punt de l'ordre del dia era la informació de les accions realitzades en cada vocalia i en les diferents seccions. Cada vocal va remarcar la feina feta i alguns dels èxits assolits. Per exemple, l'**Albert Badia**, vocal d'Esports, va remarcar la salut de ferro que tenen totes les seccions esportives, des dels 40 jugadors i jugadores de dòmino; els 16 equips d'escacs (sent el club amb més llicències de tot Catalunya); o les diferents categories de Tennis Taula.

Per la seva banda, la **Montserrat Escarrà**, vocal de comunicació, va explicar que encara queden deures per fer. Del Pla de Comunicació establert, queda pendent la millora de la comunicació interna i el Pla de Xarxes Socials, com també la renovació de la pàgina web. A més, es va informar que aquesta revista, *Or i Flama*, passarà a ser una publicació anual, ja que genera un cost massa elevat per a l'entitat. Escarrà també va fer un al·legat per la recuperació de l'Arxiu Històric de l'entitat i va animar als socis a treballar-hi perquè la informació que hi ha és patrimonial.

Al seu torn, **Josefina Altés**, vocal d'Igualtat de gènere, va repassar la feina feta durant l'any, assistint a les reunions del Consell de Dones de Gràcia i a les reunions amb la Plataforma Unitària contra les Violències. Altés també ha dinamitzat diferents activitats culturals on la dona sempre ha estat al centre.

A continuació, la **Maragda Sanllehy** va ser més expeditiva. La vocal de Joventut va remarcar que estan ultimant el protocol específic per a la prevenció i actuació davant de l'abús infantil, amb el qual es vol dotar a l'entitat una eina clara, estructurada i eficaç que permeti garantir la protecció dels menors.

Finalment, la ronda de les vocalies es va acabar amb la intervenció de

Josep Antoni Torralba, vocal de Cultura. Va assenyalar la intensa activitat que, un any més, ha tingut El Centre, amb el teatre com estendard, però també remarcant la feina de les corals, els concerts de Jazz i Jam, i, fins i tot, la recent creació d'un grup de jocs de rol per joves.

Paraules d'amor i compromís

Després d'aquests actes més protocol·laris, sotmesos a un discurs més institucional, es va obrir el capítol dels comiats. El primer va ser l'**Eduard Saboya**, vicepresident, qui va iniciar el seu discurs recordant que fa gairebé vint-i-cinc anys que forma part del Consell Directiu, 18 dels quals els ha fet, feliçment, al costat de Carlos Pablos. Però òbviament tants anys donen per a molt i no ha estat un camí de roses. Saboya va recordar el fatídic 21 de juny de 2012 quan la Guàrdia Urbana va venir amb una ordre de cessament d'activitat. No disposaven de la llicència d'activitat, i allò significava el tancament definitiu del Centre. Malgrat tot, la junta es va mobilitzar per sortir de l'atzucac: van trucar a l'alcalde Xavier Trias, i a regidors i regidores tant del govern com de l'oposició. Després de diverses converses intenses amb l'Ajuntament, l'11 d'octubre van rebre la notificació que podien continuar amb l'activitat amb el compromís d'adequar El Centre a la normativa vigent. Van constituir una Comissió d'Obres per gestionar el projecte, que s'havia de començar en un any i enllestir en un màxim de sis mesos. Aquí va sorgir el segon repte: l'econòmic, ja que les obres es van valorar en més de 600.000 euros. Van poder fer-hi front gràcies a una subvenció de l'ICUB de 400.000 euros i a la sol·licitud d'un préstec hipotecari que, afortunadament, El Centre deixarà de pagar completament durant l'exercici del 2028.

Tanmateix, Saboya també va voler recordar la feina ben feta i els bons moments. Són una junta que han aconseguit en divuit anys aixecar un milió i mig d'euros en subvencions,

(tema de portada)

diners que han ajudat a tenir una situació financera estable. Tota aquesta feina ha estat també reconeguda per les institucions. El 2009, l'alcalde Jordi Hereu va atorgar a El Centre Gràcia la Medalla d'Or al mèrit cívic i deu anys després, en commemoració al 150è aniversari de l'entitat, l'alcaldesa Ada Colau va lliurar la Medalla d'honor de l'Ajuntament de Barcelona.

En el tram final, l'Eduard Saboya es va encarregar dels agraïments, començant pel seu amic Carlos Pablos, el president, i a qui li agraeix i agrairà sempre la confiança donada. Però també anomenant gent invisible com la **Malika**, el **Nelson** i el **Diego**, dedicats a la neteja i el manteniment. Igual que la **Judith**, que és un puntal en la gestió administrativa de la casa. Els últims agraïments van ser per als socis, sobretot per no donar-se de baixa durant la pandèmia, i per a la seva dona, **Maria Àngels**, pel seu suport incondicional durant aquests 18 anys.

Al torn del president **Carlos Pablos**, més d'una mirada ja estava cristal·lina. El mateix Pablos confessava que llegiria el discurs per no entrebancar-se

i arribar al final. L'oratòria, però, va guanyar al titubeig. Agraït en tot moment, el president sortint va començar dient que ells no van portar l'entitat, sinó que va ser l'entitat que es va ficar dins tots. Que era una família que es va construir en petits passos i que estava orgullós de tota la gent que manté viu el sentiment de pertànyer al Centre. Va recordar, com l'Eduard Saboya, algunes victòries que semblaven impossibles. I a aquest amic li va dedicar unes sinceres paraules de "carinyo" i amor: no recordarà els càrrecs i els projectes assolits, sinó haver fet el camí amb ell. Tanmateix, va agrair el suport de les seves famílies, les "heroïnes silencioses" que han estat sempre al costat. I va acabar amb un "Visca la cultura, visca l'esport, visca el lleure, visca el Centre i visqueu tots vosaltres que sou l'autèntica ànima d'aquesta casa". Un esclat d'aplaudiments va acompanyar aquestes últimes paraules.

Però encara no estava tot dit. Un prec del soci número 3, el **Lluís Torres**, va ser atès. Aquest home d'edat avançada, el soci més antic present a l'Assemblea, va fer una encesa lloança de la feina de la junta i del seu president posant èmfasi en el fet

d'haver aconseguit tants diners en subvencions i aconseguir tenir una economia pràcticament sanejada malgrat els entrebancs. I tot, sense demanar ni un euro al soci. A més, ha valorat molt com ha crescut en l'àmbit social i com s'han incrementat les activitats i els socis.

Com ha de ser, després d'un comiat, ve una benvinguda. La **Núria Pujantell**, la presidenta entrant que havia de ser encara ratificada, també va mostrar la veu trencada i va admetre que era difícil mantenir la serenor després d'aquells discursos. Va agrair tanta presència al teatre i va valorar el sentit de El Centre, les rialles dels infants, les pilotes de tenis taula a l'escala, els jugadors de dòmino discutint... Pujantell va marcar els tres àmbits on volia incidir més: el social, l'econòmic i l'institucional, i que tant ella com la resta del Consell Directiu ho farien amb il·lusió, compromís i respecte per la feina feta fins ara. El discurs va acabar amb una nova tanda d'aplaudiments i tot seguit es va votar l'aprovació de la nova Junta amb 165 vots favorables, dos vots en contra i dues abstencions. I amb tota aquesta emoció, s'enceta un nou camí.

El nou Consell Directiu

Núria Pujantell / Presidenta

Edat: 55 anys.

Any d'inici com a sòcia: 1985.

Secció o activitat que practica: Teatre.

Quin és el valor únic i essencial de

El Centre? La intergeneracionalitat.

Les activitats i dinàmiques conjuntes entre adults i nens.

Com hauria de ser El Centre del futur?

Una entitat forta, amb unes seccions estables i amb molta presència al barri.

Pilar Ruiz / Vicepresidenta

Edat: 56 anys.

Any d'inici com a sòcia: Fa 52 anys.

Secció o activitat que practica: Teatre

i presidenta del Patronat de Pastorets.

Quin és el valor únic i essencial de

El Centre? Som una família.

Com hauria de ser El Centre del futur?

Continuar amb la feina que s'ha fet fins ara i evolucionar amb l'objectiu de mantenir i fer gran la família.

Maragda Sanllehy / Secretària

Edat: A punt de fer els 40.

Any d'inici com a sòcia: Fa uns 30 anys.

Secció o activitat que practica: Teatre.

Quin és el valor únic i essencial de

El Centre? La capacitat de crear comunitat a partir del compromís col·lectiu.

Com hauria de ser El Centre del futur?

Ha de ser un espai viu, obert i inclusiu, que connecti persones i generacions, i mantingui el seu esperit comunitari.

Gemma Puga / Sotssecretària

Edat: 25 anys.

Any d'inici com a sòcia: 2000.

Secció o activitat que practica: Grup de Teatre.

Quin és el valor únic i essencial de

El Centre? La capacitat de crear comunitat a partir del compromís col·lectiu.

Com hauria de ser El Centre del futur?

Ha de ser un espai viu, obert i inclusiu, que connecti persones i generacions, i mantingui el seu esperit comunitari.

Elisa Fernández / Tresorera

Edat: 59 anys.

Any d'inici com a sòcia: Fa 50 anys.

Secció o activitat que practica: Teatre.

Quin és el valor únic i essencial de

El Centre? Som una família.

Com hauria de ser El Centre del futur?

Més obert al barri.

Lluís Clavé / Vicetresorer

Edat: 71 anys.

Any d'inici com a soci: Des de 1991.

Secció o activitat que practica: Teatre.

Quin és el valor únic i essencial de

El Centre? Associació, relació de tothom amb tothom.

Com hauria de ser El Centre del futur?

Continuar en aquesta línia i anar adaptant-se al que ve.

Vicenç Navarro / Vocal de Cultura i Esports

Edat: 67 anys.

Any d'inici com a soci: Des del 2012.

Secció o activitat que practica: Teatre (ha estat el president del Grup de Teatre)

Quin és el valor únic i essencial de

El Centre? La formació, l'amistat, la solidaritat. La pinya que es fa.

Com hauria de ser El Centre del futur?

Continuar amb la convivència entre els socis i construir eines de futur per millorar aquesta relació.

Anna Montolio / Vocal de Joventut i Igualtat

Edat: 43 anys.

Any d'inici com a sòcia: 1995.

Secció o activitat que practica: Actualment, no està vinculada a cap activitat, però ha format de l'esplai Rikki-Tikki-Tavi.

Quin és el valor únic i essencial de

El Centre? Punt de trobada entre amics.

Com hauria de ser El Centre del futur?

Hauria de continuar sent un centre acollidor, el qual vagi trencant les barreres socials.

Àlex Escala / Vocal de Comunicació

Edat: 39 anys.

Any d'inici com a soci: 2018.

Secció o activitat que practica: Teatre.

Quin és el valor únic i essencial de

El Centre? Generar un teixit social divers i inclusiu a través de la cultura i l'esport.

Com hauria de ser El Centre del futur?

Un lloc de trobada, de compartir, de passar-ho bé, de construir coses plegats.

(entrevista)

Carlos Pablos i Eduard Saboya

Divuit anys treballant braç a braç pel bé de EL CENTRE

Els fins ara president i vicepresident del Consell Directiu de EL CENTRE GRÀCIA, Carlos Pablos i Eduard Saboya, evocuen l'estranya parella, perquè tenen un caràcter molt diferent i només coincideixen en la seva passió pel teatre, però el seu respecte i admiració mutus, i la capacitat per trobar l'equilibri en les decisions importants els han convertit en un tàndem imprescindible per entendre la gran evolució de l'entitat en aquestes gairebé dues dècades.

–Dins del Consell Directiu, vosaltres dos actuàveu com un tàndem especial. Com us vau conèixer?

EDUARD SABOYA: Jo hi ha era aquí, fent teatre. I el Carlos va aterrar a EL CENTRE també per fer teatre. Al principi, em va empipar una mica perquè els que fèiem de galant, dèiem: “aquest vindrà a treure'ns els papers” (riu). Vam coincidir en l'obra Sinfonia inacabada d'Alejandro Casona, dirigida per Agustí Tenllado. I, a partir d'aquí vam començar a fer teatre junts. Un dia em va convidar a sopar a casa seva i ens vam començar a fer amics.

–Qui va entabanar a qui per formar part d'aquella primera Junta?

CARLOS PABLOS: Va ser tot una mica casualitat. L'anterior president, l'Esteve Camps, va dir que no continuava i l'Eduard em va dir que em presentés jo de president i així ho vaig fer.

ES: A mi, em van pressionar força perquè jo fos el president. I quan el Carlos també m'ho va proposar, li vaig dir que jo no volia ser-ho. Jo vivia una situació familiar complicada que em dificultava la responsabilitat de ser president. A més, també tenia un càrrec important dins de l'empresa on treballava que m'exigia molt, amb el que jo l'únic que volia era tranquil·litat, però la cosa va sorgir així i vaig acabar fent costat al Carlos com a vicepresident.

CP: La veritat és que l'Eduard i jo ens hem entès molt bé. No hem actuat com a president i vicepresident, sinó que sempre hem parlat de “presidència”.

–És estrany que hàgiu congeniat tan bé tenint en compte que teniu un caràcter força diferent.

CP: Home, també ens hem discutit. Fins i tot vam estar algun dia sense parlar-nos, però tot es quedava en res perquè, en el fons, també és bo que les persones tinguin criteris diferents. L'Eduard veia les coses d'una manera i jo ho veia diferent. A més, jo soc molt visceral i era molt de dir "va, fem això!", però, amb el temps, vaig aprendre a consultar els temes, a donar-li una volta més.

ES: A mi m'agradava pensar les coses. Li deia: "Carlos, deixa-m'ho pensar i demà et dic el que em sembla". I tot el que ens preocupava era perquè pensàvem en el bé de EL CENTRE.

CP: Ha sigut una relació molt fluida. De fet, considero que l'Eduard és el millor amic que tinc en aquests moments.

–A part de l'amor pel teatre, hi ha altres aspectes de la vostra personalitat que us uneixin o que us faci similars?

ES: No, perquè jo soc molt de futbol i al Carlos no li agrada gens.

CP: Encara que vaig treballar vuit anys a l'Europa!

ES: Sobretot ens agrada el teatre, però, en realitat, el que més ens ha unit ha estat EL CENTRE. Un lloc de trobada, un lloc per compartir moltes coses.

–Hi ha algun repte especialment difícil amb el que us heu trobat en aquests divuit anys?

ES: Vam tenir un gran ensurt quan va venir la Guàrdia Urbana a EL CENTRE i ens va dir que cessaven l'activitat i, si no teníem la llicència, en quinze dies ens tancaven.

CP: Ens va trucar l'alcalde i ens va dir: "què feu?, que sortiu a L'Independent dient que tancaran EL CENTRE". Llavors tothom es va posar les piles, des del districte i tot arreu. I això va ser un revulsiu.

–I quins moments bonics recordeu especialment?

ES: El 140è aniversari de l'entitat, quan se'ns va concedir per part de l'alcalde la Medalla d'Or al Mèrit Cívic. Va ser un acte al Saló de Cent de l'Ajuntament en el qual només érem nosaltres: els socs de EL CENTRE, familiars, amics i entitats de Gràcia que ens van acompanyar. I els actes del 150è aniversari per a mi també van ser emotius.

CP: Una de les coses que em va agradar més va ser la paella popular que vam fer al carrer Ros de Olano, amb tot el carrer tallat i aquell ambient de germanor. També tenim records molt macos dels sopars tertúlia.

ES: Sí, amb Teresa Forcades, Josep Cuní, Jordi Basté, Pilar Rahola, Jordi Pujol, Arcadi Oliveras...

CP: Hem rigut molt, perquè ens ho hem passat bé. I també hem patit molt en alguns moments, però ho hem pogut portar tot endavant.

–Quin llegat creieu que deixeu a EL CENTRE?

CP: Jo crec que EL CENTRE el deixem en un moment bo, perquè estructuralment crec que està bé, que podem estar contents. I, sobretot, el moment social que tenim, que per a mi és el més important. Tothom treballa pel que ha de treballar, ningú es fica amb el del costat, al teatre es treballa pel teatre i es treballa molt bé, la coral ha tingut un revulsiu extraordinari, el tenis taula el mateix, amb la incorporació d'un equip de dones...

ES: Home, i deixem també una entitat ben situada, perquè se'n parla molt de EL CENTRE. Tant les administracions com altres entitats ens tenen en molt bona consideració.

–I què fareu ara que estareu els dos "jubilats" del Consell Directiu de EL CENTRE?

ES: Els meus fills em diuen: "I què faràs ara?". Jo no vaig al gimnàs, però m'adapto bastant a les noves situacions i sé estar sol.

CP: Segurament, jo ara intentaré no passar més per EL CENTRE fins al mes de setembre. Primer perquè necessito una mica d'espai després d'estar tants anys molt involucrat en el dia a dia. Jo venia a les tardes, l'Eduard venia als matins. Sempre l'un o l'altre estava present. La veritat és que, mirant enrere, dius "mare meva el que hem fet!". Jo crec que podríem dir que, des de presidència, s'ha treballat molt i sempre pel bé de l'entitat. Un soci que no tenia molt bon feeling amb mi va ser la primera persona que em va trucar en deixar el càrrec i em va dir: "gràcies per tot el que heu fet". Això és molt d'agrair, de veritat. I nosaltres no hem fet les coses perquè la gent ens ho agraeixi, ho hem fet perquè s'havien de fer, era responsabilitat nostra.

ES: I perquè ens estimem EL CENTRE.

–I els donaríeu algun consell a la nova Junta?

ES: Jo els hi demanaria que mantinguin el nivell.

CP: I que treballin per a tothom igual. Que no perquè siguin d'una determinada secció treballin més per aquella secció que per una altra. És el que hem fet nosaltres, treballar per a tothom.

Text: **Victor Porres**
Fotos: **Eric Tafalla**

Augmenta la participació en les sortides culturals

Enguany hem organitzat diverses sortides culturals amb una molt bona participació. La visita amb més assistència va ser la del monestir de Pedralbes, amb 36 participants, mentre que la menys concorreguda va ser la del Poble Espanyol, amb 16 persones. En conjunt, hem tingut una mitjana de 22 participants per sortida, una xifra que demostra l'interès que desperta aquesta activitat.

Estem molt satisfetes de la resposta que tenen aquestes sortides. Més enllà del valor cultural de cada visita, s'hi crea un ambient molt agradable i acollidor que afavoreix la convivència i enforteix els vincles entre els participants. El més important és que continuem mantenint la il·lusió per descobrir i gaudir del nostre patrimoni, del nostre entorn i, sobretot, de la companyia dels companys i companyes.

Aquestes visites també ens permeten aprendre coses noves, descobrir racons que potser desconèixiem o bé redescobrir indrets que havíem visitat fa molts anys. Un bon exemple és la sortida a Catalunya en Miniatura: gairebé tothom ja hi havia estat, però feia tant de temps que no hi tornàvem que va ser com veure-la amb uns altres ulls. Compartir aquests records i experiències també forma part de l'encant d'aquestes sortides.

Com cada any, a través de l'enquesta que us faig arribar al final de temporada, us demano la vostra opinió i els vostres suggeriments per preparar un programa de visites que respongui als interessos de tothom. La vostra col·laboració és, un cop més, inestimable i imprescindible per continuar millorant aquesta activitat.

També hem continuat comptant amb la ja gairebé imprescindible col·laboració d'en Ramon, que converteix cada visita en una experiència encara més enriquidora gràcies a les seves explicacions, les seves anècdotes, el seu sentit de l'humor i la seva capacitat per transmetre coneixements d'una manera propera i amena.

Volem fer també un agraïment molt especial a la Consol pel bonic detall de portar uns esqueixos de plantes per a tots els participants. Ara ens toca cuidar-los durant l'estiu i esperem retrobar-nos la temporada vinent amb la satisfacció d'haver-los vist créixer. Segur que serà una bona manera de recordar aquesta sortida.

Volem agrair igualment a totes les persones que participeu en aquestes sortides la vostra puntualitat, el bon ambient que sempre hi regna i les ganes de compartir experiències. Sense aquest esperit de grup, aquestes activitats no tindrien el mateix valor.

I, finalment, volem destacar la fidelitat d'alguns dels nostres participants. Com ja sabeu, les persones que no falten a cap sortida al llarg de la temporada reben, com a reconeixement, una sortida gratuïta per a la temporada següent. Doncs bé, l'any vinent haurem d'atorgar cinc sortides gratuïtes! És una magnífica notícia que demostra l'interès, la constància i el compromís que desperten aquestes activitats.

Enhorabona als premiats i gràcies a tots i a totes per fer possible una temporada tan participativa!

M. Montse Escarrà / Vocalia d'igualtat de gènere

Campionat d'Espanya de tenis taula de Veterans i Adaptats

Acaba de finalitzar el Campionat d'Espanya de Jugadors Veterans i Adaptats del 2026 a Saragossa durant els dies 20 a 23 de juny.

Pel que fa als jugadors del Centre, Carles Gual ha participat a Adaptats, i Xavier Poyatos i Lluís Larriba a Veterans a les categories d'Equips +70, Dobles +70 i Individuals +75

A la **categoría Veterans**, la competició per equips va arrencar amb la fase de grups (quatre equips, tots contra tots) on El Centre va guanyar a Cardedeu (2-1) i a Sant Sebastià dels Reis (2-1), perdent pel mateix resultat amb Proditem de Màlaga.

A quarts de final, El Centre va haver d'enfrontar-se amb l'equip d'Utebo de Saragossa, que havia quedat primer al grup. El partit va ser molt competitiu, tant per la qualitat dels contrincants com per l'afició local bolcada a animar els seus paisans. El Centre va guanyar 2-1 i vam passar a jugar les semifinals, on no vam tenir opció en perdre amb El Ciervo de Sabadell per un contundent 2-0. Vam perdre amb els grans favorits que van quedar primers, aconseguint el tercer lloc.

Pel que fa a individuals, tant Xavier com Lluís van quedar primers de grup guanyant els seus tres respectius contrincants i passant directament a quarts de final, sense haver de fer eliminatòries prèvies.

Lluís va perdre amb Luis García de Sant Sabastià dels Reis (3-2) i Xavier va guanyar Jesús Pascual de Sant Sabastià dels Reis (3-1) classificant-se per a semifinals.

A semifinals Xavier es va enfrontar a Jorge Malet d'Escola Pep Palés en un partit disputadíssim. Xavier va tenir a favor seu fins a cinc pilotes de partit, però va perdre (3-2) Malet va acabar sent campió. A dobles El Centre va perdre amb Proditem a primera ronda.

A la **categoría Adaptats**, per equips, en Carles va fer equip amb Antoni Pizano de l'Ateneu, arribant a quarts de final i aconseguint el cinquè lloc. En individuals que es juga per categories, va arribar en la classe 9 a quarts; per tant, cinquè absolut. En dobles, on es van jugar cinc categories juntes i per eliminatòria directa vam jugar dues rondes, arribant així a setaus.

Per acabar, els jugadors també valoren positivament l'organització i les instal·lacions amb aire condicionat, ja que les temperatures a la ciutat superaven els 40 graus.

Des de El Centre, volem agrair la participació dels nostres jugadors i els èxits aconseguits a la competició!

Secció de Tennis Taula

Un any ple d'activitat!

Enguany la secció de dòmino ha viscut una temporada marcada tant per bons moments com per alguns entrebancs, ja que diversos membres han hagut de fer front a problemes de salut. Afortunadament, alguns s'han pogut recuperar i han continuat compartint amb nosaltres les tardes de joc, cosa que ens alegra enormement.

Malauradament, també hem hagut d'acomiarar un dels nostres companys, en Joan Vallverdú, a qui volem dedicar un record molt especial en aquest resum anual. En Joan era un membre molt estimat i participava activament en la secció formant parella amb la seva esposa, la Montse. Ens reconforta saber que la Montse continua compartint les partides amb nosaltres; la seva presència manté viu el record d'en Joan i és, d'alguna manera, un bonic homenatge a tots els moments que van compartir amb el grup.

Pel que fa a l'activitat esportiva, el torneig social ja ha finalitzat. El lliurament de les copes als guanyadors tindrà lloc a l'inici de la nova temporada, el 15 de setembre, a les 17:30 hores, en un acte que servirà també per retrobar-nos després de l'estiu.

Abans d'acabar la temporada hem pogut gaudir d'un Open celebrat el 6 de juny, que va comptar amb un excel·lent ambient de companyonia gaudint del joc i d'un àpat. A més, ja tenim programat el tradicional Open de Festa Major de Gràcia, que se celebrarà el 19 d'agost. Convidem tothom a participar-hi, tant els jugadors habituals com aquells que vulguin descobrir aquest joc o compartir una bona estona amb nosaltres.

També volem agrair a alguns membres del dòmino de El Centre la seva participació en la FiraGran de l'Hospitalet. La Federació Espanyola de dòmino va tenir-hi un stand per animar a la gent gran que jugui al dòmino, per fer treballar el cervell i perquè vegin que no tan sols és un joc de bar.

Més enllà de la competició, la secció de dòmino continua sent un espai de trobada, amistat i convivència, on cada partida és una oportunitat per compartir converses, riures i bons moments.

Secció de Dòmino

Esteve Camps, passió per la gestió

Els socis de El Centre amb prou edat per preferir jugar al dòmino que al tenis taula, saben perfectament qui és Esteve Camps, tot un referent a l'entitat. Els més joves potser l'identifiquen com aquell senyor polít que surt habitualment als mitjans de comunicació parlant de la Sagrada Família, sobretot amb motiu de la recent inauguració de la Torre de Crist per part del Papa.

La primera vegada que Esteve Camps va entrar a El Centre va ser a conseqüència del Mundial de futbol de 1958. Tenia deu anys i un veí de la Riera de Sant Miquel que era soci de El Centre va convidar el seu pare –membre de Lluïsos de Gràcia– i a ell a veure un partit de Mèxic a la tele de l'entitat. Aquell era el campionat en el qual un Pelé de només disset anys va començar a dibuixar amb el seus peus l'essència del *joga bonito*. Però al nostre protagonista, més que la màgia d'una pilota sobre la gespa, el que el va seduir aquell dia va ser tot el nou món de possibilitats que s'amagaven darrere la porta del número 9 del carrer Ros de Olano.

D'això ja fa seixanta-vuit anys, però recorda perfectament com el van meravellar les escales de El Centre i tot l'ambient que es vivia allí. Aquell mateix estiu ja va aprofitar el refugi climàtic que implicava una bona remullada al pati i va omplir d'aire fresc la seva ment jugant al parxís i al dòmino amb altres nens, alguns dels quals s'han convertit en els millors amics de la seva vida. I encara queden habitualment, tot i que ja cap d'ells viu actualment a Gràcia.

En aquella època, els joves veien l'Agrupació Formativa Juvenil (AFJ) de El Centre com un oasi de lleure dins d'una societat de tonalitats grises que no estava per a gaires festes. L'oportunitat de viure experiències que vinculaven l'educació i la formació amb activitats esportives, excursions i sortides culturals, van fomentar la vocació social del jove Esteve. Després es va anar involucrant en altres projectes i associacions com Sant Medir, l'Aplec Sardanista del Park Güell, la Comissió de la Festa Major de Gràcia o el mateix El Centre, del qual n'ha estat president, entre altres càrrecs. Això, sí, un president atípic perquè, malgrat responsabilitzar-se de la gestió de diverses seccions, no ha fet mai cap activitat dins de l'entitat, perquè la seva peculiar manera de gaudir era, precisament, treballar per organitzar-les.

Aquell xaval aplicat a qui li agradava molt el dibuix lineal i que s'ha mogut sempre per valors com la templança i la rectitud, paradoxalment té ara el seu despatx dins d'una extraordinària obra arquitectònica que fuig de les

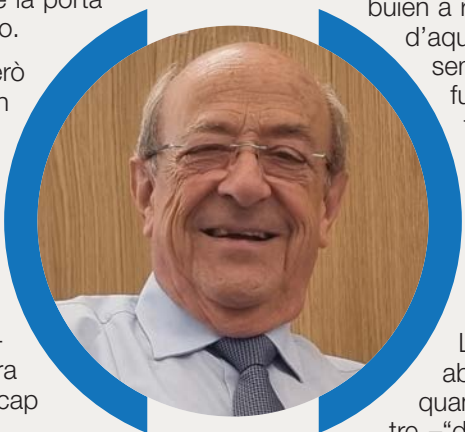
línies rectes rígides per recrear-se en corbes i formes ondulants, com és la Sagrada Família. La primera visita al temple del qual ara n'és el president delegat de la Junta Constructora va ser quan, de petit, van poder accedir-hi amb la seva família gràcies al fet que la seva germana havia guanyat un premi literari. Va seure sobre uns taulons i, observant-la per dins, va ser conscient de la magnitud d'aquella joia per a la qual feien recaptacions els nens de la seva escola.

Recorda amb un somriure com els xiquets contribuïen a recollir diners per sufragar les despeses d'aquella obra colossal que durant dècades semblava inacabable i que aviat deixarà de funcionar com a metàfora jocosa per referir-nos a allò que fa l'efecte de no tenir fi. També li fa gràcia evocar la jornada del DOMUND, quan es disfressaven de missioners, indis i cowboys, com si fossin uns Village People en miniatura.

Sempre que Esteve Camps ha entrat a dirigir un lloc, ha fet una auditoria prèvia. Li agrada observar per saber d'on parteix abans de prendre mesures. Així ho va fer quan va assumir la presidència de El Centre –“durant els sis anys de mandat, ho vam aprovar tot per unanimitat”– i també quan es va fer càrrec de la Sagrada Família, a petició de Lluís Martínez Sistach. En aquests catorze anys, ha aconseguit que les obres del temple avancin a gran velocitat i també que els veïns tinguin millor opinió sobre el projecte que els afecta: han passat de “No ens mourem” a “Ens volem quedar a viure al barri”.

Aquest gestor bancari amb diversos càrrecs de rellevància a l'antiga La Caixa –va ser el responsable d'introduir la targeta de crèdit a l'entitat– adverteix que no és ràpid prenent decisions, però, ves per on, és el causant que l'skyline de la ciutat hagi canviat amb el temple de Gaudí coronant per fi el cel barceloní. Ell actua per convicció i no busca reconeixements, però confessa que el va fer feliç que li concedissin el Premi Ateneus. També guarda un “record extraordinari” de quan va viatjar al Japó i el van rebre com un alt mandatari. “Als japonesos els fascina la Sagrada Família perquè és un cant a la natura”, assegura.

Víctor Porres

(opinió)

Gràcia, una manera d'entendre el món

Hi ha llocs que no només s'habiten: també eduquen. Gràcia n'és un. És un barri que combina el millor d'una ciutat i d'un poble, i que t'acompanya en totes les etapes de la vida. Però, sobretot, és una manera d'entendre la vida en societat i el paper que cadascú hi té.

Vivim un temps en què moltes societats es debaten entre la globalització i la preservació de la identitat, entre la tecnologia i les relacions humanes, entre l'individualisme i el compromís col·lectiu. Gràcia ofereix una resposta tan senzilla com poderosa: és possible avançar sense perdre l'ànima.

La seva principal lliçó és la força del teixit cívic. El comerç de proximitat continua donant vida als carrers; les places continuen sent espais de trobada entre generacions; les entitats culturals, esportives i socials mantenen una vitalitat extraordinària; i la Festa Major continua essent un exemple únic d'organització col·lectiva. Tot això no s'improvisa. És el resultat de dècades de compromís cívic.

Però Gràcia també ens ensenya que la identitat no és un mur, sinó un punt de partida. És un barri profundament català que ha sabut integrar persones vingudes d'arreu i convertir la pluralitat en una fortalesa. La cohesió no neix de la uniformitat, sinó de compartir un projecte comú.

En una època marcada per la desconfiança envers les institucions, Gràcia reivindica el valor de la societat civil. Moltes de les iniciatives que defineixen el districte no neixen de l'administració, sinó de la iniciativa de veïns i entitats compromesos amb el bé comú. Aquesta capacitat d'organitzar-se, cooperar i generar confiança és, probablement, una de les grans lliçons que Gràcia pot oferir a Barcelona, a Catalunya i també al món.

Naturalment, Gràcia no és perfecta. Afronta reptes importants, des de l'accés a l'habitatge fins a la mobilitat o la preservació del seu comerç. Però és precisament des d'aquesta realitat que continua inspirant. Ens recorda que el progrés no consisteix només a créixer, sinó també a conservar tot allò que ens fa ser una societat cohesionada.

Acabo amb una reflexió molt personal. Tinc quaranta-tres anys i n'he viscut prop de catorze a l'estranger. Aquells anys em van fer entendre, amb més força que mai, el valor del que tenim. Sempre vaig saber que tornaria. Però, sobretot, sempre vaig saber que tornaria a Gràcia. Perquè mai m'he pogut imaginar vivint a llarg termini en cap altre lloc.

Com a veïna de profundes arrels graciencques per part de pare i com a regidora-presidenta del Districte, he tingut el privilegi de conèixer aquest barri des d'una mirada diferent: la de qui l'estima i la de qui ha tingut l'honor de servir-lo. Els càrrecs són temporals, però hi ha compromisos que no s'acaben mai. Per això continuaré treballant per Gràcia, des d'allà on pugui contribuir més i millor al seu futur. Perquè, al capdavant, el futur dels barris no depèn només de les institucions, sinó sobretot del compromís, la iniciativa i la responsabilitat de la seva gent.

Victòria Alsina i Burgués

Regidora-presidenta del Districte de Gràcia

(reportatge)

Escacs, un món de valors en un món que en necessita

El Parlament Europeu el 15 de març de 2012 va resoldre demanar a la Comissió Europea i als estats membres que impulsin la introducció del programa “Escacs a l’escola” en els sistemes educatius. El 19 de maig de 2010, el Parlament de Catalunya va aprovar una proposta de resolució instant al Govern a declarar els escacs d’utilitat pública i a emprendre actuacions per a la seva difusió i fomentar-ne la pràctica. Dissortadament, com sol passar, aquestes resolucions no han tingut una aplicació pràctica, almenys al nostre país no s’han traduït en accions concretes, i aquestes depenen de la voluntat de la societat civil.

Text: **Joan Galcerán** / Fotos: **Club Escacs Tres Peons**

Al Centre, la Secció d’escacs, i els Tres Peons han aconseguit que el seu projecte d’ensenyament sigui un referent a Catalunya. Un centenar de joves aprenen els secrets per millorar el seu nivell, i els valors que han d’aplicar per fer-ho possible. Com diu un dels nostres entrenadors, “no volem generar campions, volem generar bons ciutadans, els ensenyem els valors que han d’utilitzar en una partida d’escacs que també els prepararan per enfrontar-se amb garanties als problemes de la vida, per ajudar-los a prendre decisions i actuar amb responsabilitat. Si, a més, algun o alguna són campions, serà un plus afegit”.

Alguns dels valors associats als escacs per joves són:

Generar un pensament autocrític, la derrota i la victòria no depenen més que del jugador, aquest no pot derivar la responsabilitat a un equip, ni en pot culpar a la sort, res d’això existeix en una partida d’escacs. Leontxo Garcia, (Irún 1956)

conseller de la Federació Internacional d'Escacs pel projecte "Escacs educatius" ha escrit *"Cuando perdemos una partida, lo primero que hacemos es preguntarnos por qué hemos perdido, dónde nos hemos equivocado, qué tenemos que hacer la próxima vez para no cometer un error parecido. Es decir, desarrollamos el pensamiento autocrítico. No me cabe duda que eso es transferible a la vida real. Y yo voy a ser autocrítico en mi vida normal ante cualquier situación, porque tengo una especie de músculo automatizado en mi cerebro para ser autocrítico"*.

Respecte a l'adversari i a les regles de joc

és una característica diferencial dels escacs cap a altres esports en els quals es fomenta vulnerar el reglament com a eina tàctica. En els escacs la vulneració de les regles de joc tenen com a resultat la pèrdua de la partida. No es consenteix cap actitud

per influir negativament a l'adversari. El respecte entre els jugadors es formalitza amb l'encaixada de mans en començar i en acabar cada partida, quan sovint s'estableix un diàleg constructiu d'anàlisi del que ha succeït durant l'encontre.

Presa de decisions i conseqüències

aquest és probablement la part que millor prepara els joves per la vida real. Als escacs les decisions no tenen marxa enrere, i el jugador ha d'assumir-ne les conseqüències, escriu Marcos Alonso, Mestre de la Federació Internacional d'Escacs i doctor en filosofia "El ajedrez es, con toda probabilidad, el entrenamiento más intenso que existe en cuanto a la toma de decisiones; y si la vida es en su esencia libertad, tenemos algo así como que el ajedrez es la vida en miniatura. Siempre se destaca del ajedrez su capacidad para desarrollar la concentración, la memoria, la lógica. Sin embargo,

creo que el mayor filón para la apología del ajedrez dentro del ámbito educativo, se encuentra en esta idea del ajedrez como laboratorio de pruebas para la vida. En el ajedrez ensayamos - sin miedo a que nos explote en la cara, pues lo peor que podría pasarnos es perder una partida - los distintos modos de actuar y reglas para nuestra acción. Más pronto que tarde comprendemos cosas como que actuar irreflexivamente no es bueno, que confiar en la estupidez del otro no es buena estrategia, o que conseguir nuestros objetivos requiere un esfuerzo constante y continuado"

Vertebració del vincle familiar

"El meu pare em va ensenyar a jugar quan tenia 4 anys, a Menorca. Jugava amb la meva germana, i en veure que m'agradava, el meu pare em va regalar el meu primer llibre d'escacs" explica Luca Badia, 14 anys, tercer

al Campionat de Catalunya s/14, “A casa hi havia molt ambient d’escacs, el meu pare i el meu germà eren jugadors federats i per això em vaig decidir quan tenia 12 anys a ser-ho jo també” diu Alba de Lomas, 23 anys, Campiona Absoluta de Catalunya i d’Espanya de parelles mixtes.

“Vaig començar a jugar als 7 anys gràcies al meu avi que me’n va ensenyar” comenta Martina Lázaro del Arco, 15 anys, 3 vegades campiona Catalunya d’edats, Campiona d’Espanya el 2023 i sots campiona el 2024 amb la selecció catalana “Em va ensenyar el meu germà Luca quan jo tenia 8 anys” comenta Leo Badia, 11 anys, Campió de Catalunya s/12 “Me’n va ensenyar el meu pare quan jo tenia 8 anys” afirma Laia Garcia, 15 anys. Campiona de Catalunya s16

Aquestes declaracions d’alguns dels i de les nostres joves mostren els escacs com a reforç de la unió familiar i explica en bona part perquè els escacs estan tant vius 1500 anys després de l’aparició a la Índia d’aquest esport que el matemàtic i filòsof alemany Wilhelm Leibniz (1646-1716) va definir com: “els escacs son massa joc per ser una ciència i massa ciència per ser un joc” .

Pau Vizcaya campió Sub08, Leo Badia campió Sub12, Laia Garcia Campiona Sub16, Luca Badia tercer Sub14, Gael Colom cinquè Sub1.

Professors i pares, els pilars de l’escola d’escacs

“Ensenyar als joves requereix una bona preparació de la classe que has de donar, però a la vegada has de tenir la flexibilitat d’adaptar-te i canviar el guió previst quan detectes un interès especial dels alumnes per algun tema concret que ha aparegut durant la classe. Els meus alumnes tenen entre 7 i 12 anys. A vegades aquestes classes són molt intenses perquè et trobes amb alumnes que fa poc que viuen aquí i perquè compreguin el que vols dir has de fer servir l’anglès o el rus” comenta Dmitri Zhukov, Mestre per la federació internacional d’escacs i segon tauler de Els Tres Peons. Al nostre equip de professors també hi ha Jaume Gallart i Daniel Leiro, ambdós tenen en comú el títol de Mestre català i la circumstància que van arribar a Els Tres Peons amb 9 i 12 anys com alumnes de l’escola de la qual avui en són professors.

La presència de mares i pares en l’acompanyament emocional i físic als seus fills i filles és determinant perquè aquests sentin el suport familiar que els anima a fer dels escacs una de les seves activitats recurrents, és la clau perquè recuperin la confiança quan les coses no els surten com voldrien

“Acompanyant el meu fill a l’escola d’escacs i a les competicions vaig anar entrant, gairebé sense adonar-me’n al món de la competició fins que vaig decidir ser-ne també part activa i federar-me” cinc pares i una mare varen prendre aquesta decisió i comparteixen en algun cas equip amb els seus fills a la Lliga catalana.

Balanç positiu de la vocalia d'Igualtat de gènere

Quan tanquem el curs 2025-2026 de les activitats organitzades des de la vocalia d'igualtat de gènere, fem un repàs a què hem ofert a les nostres sòcies i socis per tal de veure si podem millorar alguna cosa de cara al curs vinent 2026-2027.

El balanç ha estat prou positiu, tant pel que fa a l'assistència de persones associades al Centre, com per la de persones que no són sòcies i que estan coneixent l'entitat gràcies a l'interès per les activitats que els oferim: sortides culturals, vermuts amb tapa literària, conferències, trobada d'autores per Sant Jordi, acollida d'estudiants de català derivats pel consorci de normalització lingüística, etc.

Val a dir que algunes de les persones que han vingut per primera vegada mogudes per la curiositat, han acabat fent-se sòcies i a més col·laborant de forma activa, confirmant amb el seu exemple que la nostra entitat fa que se sentin en família i volen formar-ne part.

Les coordinadores de les activitats estem atentes als suggeriments que ens ofereixen, sempre en fi de bé. Totes aquestes idees que ens arriben, les comentem i mirem si són factibles d'incorporar-les a la programació habitual. Acceptem propostes de llibres a presentar, llocs a visitar, xerrades a fer sobre temes d'interès. No us n'esteu de fer-nos-les arribar.

El mes de setembre, començarem les sortides culturals i el mes d'octubre farem el primer vermut amb tapa literària i la primera conferència.

Aprofitem aquest moment per agrair a l'Obrador d'Històries i Obrador Editorial el seu suport al llarg d'aquests anys i també per mantenir-lo el curs vinent.

Ens n'anem de vacances per carregar les piles i tornar amb energia renovada. Us desitgem un bon estiu.

Josefina Altés
Vocalia d'igualtat de gènere

Sant Medir 2026

Un any més, Sant Medir ens ha tornat a regalar un dia especial, únic i ple d'emocions. Un dia que, com cada any, arriba carregat d'il·lusió, però també de nervis, responsabilitats i moltes hores de feina que sovint, no es veuen des de fora.

Aquest any no ha estat fàcil. Hem estat menys romers i això ha suposat un repte important, especialment en l'àmbit econòmic. Però si hi ha una cosa que defineix la nostra colla és la capacitat de superar les dificultats i continuar endavant. Amb esforç, compromís i estima per la tradició, hem fet possible una vegada més aquesta festa que tant ens uneix, i la continuarem fent créixer mentre ens quedin forces i il·lusió.

També ha estat un any marcat per l'emoció i la nostàlgia. Per primera vegada no hem pogut fer la nostra parada al Santa Clara. El seu tancament ens ha deixat un gran buit i ens ha entristit profundament. Volem expressar el nostre més sincer agraïment a totes les persones que, durant tants anys, ens hi han acollit i tractat amb una estima immensa. Sempre formaran part de la nostra història i del nostre camí.

Però les tradicions continuen, i aquest any el relleu l'ha agafat Can Ros. Des del primer moment ens han rebut amb els braços oberts, fent-nos sentir com a casa. El tracte rebut ha estat excepcional i només podem donar-los les gràcies per haver-nos acollit amb tanta generositat i afecte.

Amb el sabor dels records d'aquest Sant Medir, hem posat ja la mirada en el futur. La maquinària ja està en marxa i treballem amb moltes ganes per a la temporada vinent. Si tot va com està previst, la nostra colla creixerà amb l'arribada de nous romers que seran rebuts amb tota la il·lusió del món.

Ens pregunteu sovint quin és el cost de participar en la festa de Sant Medir. Aviat, rebreu més informació amb tots els detalls del que suposa, en l'àmbit econòmic, formar part de la nostra colla.

Perquè més enllà de la festa, dels cavalls, dels carruatges o dels caramels, el que realment ens fa grans és la gent. És la família que hem construït al llarg dels anys. I veure com aquesta família continua creixent és, sens dubte, la millor recompensa.

Gràcies a tothom qui ho fa possible any rere any. Als que hi sou, als que hi heu estat i als que vindran.

Visca Sant Medir i visca la família dels Amics!

Marta Clavé
Presidenta de la Colla Els Amics

Ukeleles a Baluern

Ja fa un parell de cursos que a la coral Baluern vam incorporar el que hem anomenat l'Orquestra d'Ukeleles. Cinc cantaires intrèpids (i esperem que vagi creixent en nombre) i amb ganes d'aprendre a fer sonar aquest petit instrument, s'han quedat una estona després de cada assaig (mitja horeta) per aprendre acords i ritmes bàsics de la mà d'en Jaume Subías. En acabar el curs, tots plegats vam acompanyar, aquest juny del 2026, durant el concert de final de curs, la cançó Chiquitita del grup ABBA i val a dir que va sonar d'allò més bé. En Jaume n'està molt orgullós dels avenços dels seus "alumnes" i està segur que cada vegada milloraran més.

Totes les músiques tradicionals tenen un instrument similar a la guitarra, però de dimensions petites i so agut (timbre que el fa sonar pel damunt de tots els altres). El guitarró mallorquí, el tavaquinho portuguès, el triple canari, el Cuatro veneçolà... en són exemples. L'ukelele, diuen, va néixer a les illes Hawaii i actualment és un instrument que s'ha internacionalitzat molt, fins i tot ha estat adaptat a les escoles substituint la flauta dolça per a l'estudi i la comprensió musical dels menuts.

L'Ukelele, per tant, és petit, relativament econòmic, "fàcil" de fer sonar (en els primers estadis), permet acompanyar cançons, fer ritme, treballa la coordinació de les mans... En definitiva, un petit - gran instrument musical.

Jaume Subías
Coral Baulern

A punt el protocol per l'abús sexual infantil

En relació amb la Vocalia de Joventut, s'informa que, durant els darrers mesos, s'ha treballat de manera continuada en l'elaboració d'un protocol específic de prevenció i actuació davant l'abús sexual infantil.

Actualment, aquest document es troba en una fase molt avançada, pràcticament finalitzada, restant únicament alguns ajustos tècnics i procedimentals previs a la seva presentació oficial.

L'objectiu d'aquest protocol és dotar l'entitat d'una eina clara, estructurada i eficaç que permeti garantir la protecció dels menors, com també establir els mecanismes d'actuació adequats davant qualsevol possible situació de risc.

Pròximament, es procedirà a la seva presentació i difusió entre els diferents agents implicats, amb la finalitat d'assegurar-ne el coneixement i la correcta implementació.

Maragda Sanllehy
Vocal de Joventut

Correllengua Agermanat 2026

El 21 d'abril de 2026, El Centre es va adherir al **Correllengua Agermanat 2026** participant en el tram assignat a les entitats de Gràcia. La Flama va recórrer el carrer Mallorca, entre els carrers Sicília i Roger de Flor, acompanyada per membres de la nostra entitat. Alguns dels nostres socis i sòcies hi van participar corrent, mentre que d'altres van preferir acompanyar la comitiva caminant i animar-ne el pas.

El Correllengua és una iniciativa festiva, participativa i reivindicativa que té com a objectiu promoure i enfortir l'ús social de la llengua catalana, especialment entre els joves. A través de la Flama, connecta diferents territoris i fomenta valors com la cohesió, la cultura i el compromís col·lectiu, esdevenint una expressió viva que mobilitza la societat arreu dels Països Catalans.

Es tracta d'una cursa no competitiva en què l'element central és la Flama, una torxa que es va passant de mà en mà al llarg del recorregut com a símbol de la continuïtat i la vitalitat de la llengua.

El Correllengua Agermanat és obert a tothom. S'hi pot participar corrent, en bicicleta, caminant, animant el pas de la Flama o assistint a les nombroses activitats que s'organitzen al llarg del recorregut. L'objectiu no és la velocitat, sinó la participació col·lectiva i la promoció del català com a eina de cohesió social.

L'edició de 2026 va comptar amb un recorregut oficial de 17 etapes, més de 1.500 quilòmetres i el pas per més de 80 municipis, simbolitzant la unitat cultural i lingüística dels Països Catalans. Del 19 d'abril al 5 de maig, la Flama va recórrer la Catalunya Nord, Catalunya, el País Valencià, les Illes Balears i l'Alguer, amb sortida a Prada i arribada a la ciutat sardo-catalana.

El Correllengua Agermanat neix com una proposta ambiciosa que vol superar les fronteres administratives i reivindicar la llengua catalana com a element d'unió entre tots els territoris on es parla.

El Correllengua Agermanat 2026 va finalitzar amb un gran èxit de participació. Esperem poder gaudir d'una nova edició d'aquest projecte l'any vinent i continuar fent córrer la llengua pels territoris dels Països Catalans.

M. Montse Escarrà

(El Consell Directiu informa)

Balanç d'actuacions gener - juny 2026

Maragda Sanllehy
Vocal de Joventut

Durant el primer semestre de 2026, el Consell Directiu ha continuat treballant per millorar els serveis i garantir el bon funcionament de l'entitat, amb actuacions destacades en diversos àmbits.

Millores a les instal·lacions. S'han dut a terme actuacions de manteniment i adequació dels espais, amb la instal·lació de ventiladors a la zona de bar i millores en sistemes de seguretat i accessos. També s'han impulsat actuacions per millorar el confort, com nous equips de climatització en diferents sales. D'altra banda, s'ha iniciat la substitució de la cortina tallafocs, necessària per complir la normativa de seguretat i garantir l'ús de la sala d'actes.

Activitat cultural i social. La programació s'ha mantingut activa i amb bona participació. Destaquen especialment els Pastorets, amb molt bon resultat artístic i d'assistència, i el Concurs de Teatre Vila de Gràcia, que s'ha consolidat amb una alta qualitat de les companyies participants. També han tingut bona acollida els vermut literaris, les conferències i les activitats de Sant Jordi, com també la participació en iniciatives de barri com Sant Medir o el Correllengua.

Dinamització i serveis. S'han impulsat noves propostes per fomentar la participació, com sopars tertúlia i sortides culturals. Paral·lelament, s'ha treballat en la millora del servei de bar, amb una reorganització de l'oferta i mesures per incrementar la qualitat i la capacitat de resposta en esdeveniments.

Gestió econòmica i organitzativa. En l'àmbit econòmic, s'han tramitat subvencions i convenis, i s'ha fet seguiment dels recursos disponibles en un context exigent. S'ha revisat el pressupost 2026 i s'ha avançat en l'actualització de contractes, assegurances i acords, amb l'objectiu de reforçar la sostenibilitat i la seguretat de l'entitat.

Comunicació amb els socis. S'han introduït millores en els canals informatius, amb la posada en marxa d'un nou butlletí setmanal i l'actualització dels formats de comunicació, per facilitar una informació més clara, accessible i útil per als socis i sòcies.

La Junta continua treballant amb el compromís de millorar l'entitat i reforçar la participació activa de la base social.

Joan Rosquellas

“Soc un home de fer feines. Si s’ha de fer una feina, la faig”

Joan Rosquellas va guanyar el Premi Arlequí l’any 2025, en la categoria “Persona”, que atorga la Federació de Grups Amateurs de Teatre. Ens trobem a El Centre Gràcia. No ens coneixem, però sembla que sí. Potser és aquest “ser amateur” que fa que estimem al teatre gairebé tant com a les persones que estimem, i estimem les persones que fan teatre amb nosaltres com si fossin família. Ser d’un grup de teatre amateur és ser una mica “teatre”

Text: **Carme Canet** / Fotos: **Carme Canet** i arxiu **Joan Rosquellas**

— Com vas començar en el teatre amateur?

Vaig començar amb el grup Disbauxa, amb la Josefina Altés, la Carme Trullàs... La directora era la Núria Gili, que era una actriu professional que havia treballat amb la Mary Santpere i el Capri. Ella ens ensenyava a fer teatre, i vam aprendre molt.

— Has dirigit a El centre, a Castelldefels i a Sant Pere de Ribes. Explica'm com treballes en els diferents grups.

Quan faig tallers de teatre per a gent gran penso què volem ensenyar? Stanislavski? El que volem fer és teatre. O sigui que segueixo el mateix concepte de com vaig aprendre jo, fent teatre. El que faig és pensar una obra de teatre, l'ajusto per a la gent que som, i l'acabem representant a final de curs. A Castelldefels hi havia un grup de persones grans

que es dedicaven a fer playback. Hi havia molts castellanoparlants. Vam fer Gente Bien de Santiago Rusiñol, on els personatges parlen uns en català, i d'altres en castellà. Aquesta va ser una experiència que a mi em va colpir. Alguns tenien problemes seriosos i quan venien a teatre s'oblidaven de tot. Un cop, una senyora de vuitanta anys em va dir que tenia el fill ingressat. I el dia de l'obra em va dir: “mira, jo no m'hi veig en cor de sortir”. I li vaig dir: “tranquil·la, seu, i quan sigui el moment de sortir si t'hi veus en cor, surts. I si no ja ho arreglarem”. I finalment va sortir, i en acabar plorava. Em va dir: “m'ho he passat molt bé, m'he oblidat de tot”.

— Quin és el repte més difícil que has hagut d'entomar?

Que s'aprenguin el paper. La mobilitat, a vegades. Però tot això se supera. Perquè com a director dius: “Seu a la cadira i digues el text,

però digues-lo bé”, i ja està. Tu dius el text que està escrit i no cal que pensis en què se’t va morir algú. I si estàs trist, doncs no passa res.

—Quantes obres has dirigit?

A Ribes unes 40 o 50. Fèiem tres a l’any, més pastorets i la passió, que també vaig escriure per encàrrec. Vaig agafar pel·lícules com *Quo vadis* i *La túnica sagrada*, em vaig llegir fins i tot els evangelis apòcrifs, que diuen que Judes era un revolucionari que volia que Jesús aixequés el poble i carregar-se els romans. I vaig anar per aquesta via. També vaig escriure uns pastorets petits per al grup Disbauxa. I quan vaig arribar a Ribes, que feien els de Folch i Torres, vaig incloure escenes meves.

—I quina obra t’ha divertit molt dirigir?

Sobretot les meves, com *Catalans* a la romana que l’he dirigit moltes vegades. Però també conflueixen moltes coses: com està el grup, la cohesió, no només l’obra. El teatre és molt personal, el contacte amb la gent, no? Ara mateix estem fent una obra que són quatre actors, més el tramoia, i tota la resta que col·labora, i fem un grup que aniríem junts on fos, perquè tot plegat flueix molt bé.

—Com t’agradaria que fossin aquests tipus d’entitats en un futur?

M’agradaria que tinguessin aquell esperit de barri, de trobar-se, de fer pinya. Que la gent vingues a fer el cafè i el vermut. També s’han de fer coses noves. Coses noves sobre coses velles. De vegades sembla que ens avergonyim del teatre català. A Catalunya tenim uns autors boníssims que s’haurien d’anar fent.

—De quan tu vas començar a fer teatre, la gent gran és diferent respecte al teatre?

Sobretot les dones són diferents. Les dones estan disposades a tot i no hi ha cap problema. Els homes són més repatans. Costa més trobar-ne.

—Ara es parla molt de l’edatisme. Què en penses?

Tinc dues visions. D’una banda, sí, és cert que se’ls arracona, però de l’altra, moltes vegades la gent gran ocupa llocs que ja haurien d’anar pensant deixar-los. Jo crec que la missió de la gent gran que està en una entitat és descobrir el talent que ha de venir.

—I el teatre professional, com el veus?

Molt dur. Tenim un bon teatre, començant pel TNC. Penso que no es programa el que s’hauria de programar. Aquesta temporada hi ha hagut un exemple molt clar. Una *Maria Magdalena* que em va semblar un poti-poti i, en canvi, van fer un *Segarra*, *La corona d’espines*, que era un muntatge que prioritzava la paraula i el moviment just per arribar a l’emoció.

—Què vas pensar quan et van donar el Premi Arlequí?

Que era molt gran. Però em va fer il·lusió perquè té el valor que reconeix la feina que has fet. I com que jo em defineixo com un home de fer feines... Si s’ha de fer una feina, la faig. A més Disbauxa va ser un dels grups fundadors de la Federació de grups amateurs de teatre, fa quaranta anys, en ple franquisme. Aleshores jo anava a la Federació i sempre hi havia coses a fer, un programa, un catàleg, i com que era publicitari... Vaig pensar que em donaven un premi pel fet de divertir-me.

Fins aquí la conversa amb en Joan Rosquellas, un home que per on ha passat ha donat tot el bo i millor de la seva manera de fer, del seu amor i passió pel teatre com a eina de transformació de les persones, de les entitats, i del teatre mateix.

(opinió)

Gràcia: quan un barri se sent Vila

“Els seus carrers estrets, la seva densitat humana, la concentració de places i la força de la vida comunitària generen una realitat urbana difícilment comparable amb altres zones de la capital”

Hi ha llocs que són barris per administració i viles per vocació. La Vila de Gràcia és, probablement, el cas més evident. Qualsevol persona que hi passegi amb una mica de calma ho percep de seguida: les places actuen com a centres neuràlgics, el teixit associatiu gaudeix d'una vitalitat extraordinària i els seus habitants continuen parlant de “baixar a Barcelona” amb una naturalitat que desconcerta més d'un visitant. La frase, que podria semblar una anècdota lingüística, amaga una realitat molt més profunda: Gràcia mai no ha deixat de veure's a si mateixa com alguna cosa més que un simple barri.

Potser per això, de tant en tant, reapareix una pregunta que mai no ha acabat de desaparèixer: fins a quin punt Gràcia necessita ser governada des de la gran estructura municipal de Barcelona?

No és una qüestió nova. Històricament, Gràcia va ser un municipi independent fins a finals del segle XIX. Durant dècades va desenvolupar una personalitat pròpia, una manera de fer i una cultura local que encara avui són visibles. L'annexió a Barcelona va respondre a una lògica de creixement urbà que, vista amb els ulls de l'època, semblava gairebé inevitable. La ciutat creixia, els límits físics entre municipis desapareixien i la gestió conjunta de serveis es presentava com una necessitat pràctica.

“Les persones volen sentir que les decisions que afecten el seu barri, els seus carrers i les seves places es prenen tenint en compte la seva veu”

Però el fet que una decisió fos lògica fa més de cent anys no significa necessàriament que no es pugui repensar. Les ciutats evolucionen, les societats canvien i les formes de govern també.

Gràcia és una realitat singular dins de Barcelona. Comparteix problemes amb la resta de la ciutat —l'accés a l'habitatge, la pressió turística, la transformació del comerç tradicional o la necessitat d'espais verds— però sovint els viu d'una manera particular. Els seus carrers estrets, la seva densitat humana, la concentració de places i la força de la vida comunitària generen una realitat urbana difícilment comparable amb altres zones de la capital.

Hi ha qui considera que aquesta singularitat justifica una capacitat més gran de decidir sobre els assumptes quotidians. Argumenten que una administració de proximitat pot entendre millor les necessitats reals dels seus veïns.

La qüestió resulta especialment interessant en una època en què les institucions sovint semblen allunyades dels ciutadans. Les grans administracions són necessàries i eficients per gestionar serveis complexos, però també corren el risc

d'esdevenir impersonals. Gràcia, en canvi, continua funcionant en molts aspectes com una comunitat on la gent es coneix, es troba a la plaça i participa activament en la vida col·lectiva. Només cal observar què passa amb les seves Festes Tradicionals. Aquesta proximitat genera una percepció molt clara: els problemes tenen noms i rostres concrets.

Ara bé, qualsevol reflexió honesta també ha de reconèixer els avantatges evidents de formar part de Barcelona. La ciutat aporta recursos, projecció internacional, serveis i infraestructures que difícilment podrien gestionar-se de manera aïllada i que beneficien tots els seus barris, inclosa la mateixa Gràcia.

Per això el debat no hauria de plantejar-se com una confrontació entre dues identitats incompatibles. De fet, molts graciencs se senten profundament vinculats tant a la seva vila com a Barcelona.

Potser la veritable pregunta no és si Gràcia hauria de separar-se administrativament de Barcelona, sinó fins a quin punt una comunitat amb una identitat tan marcada hauria de disposar de més capacitat per decidir sobre el seu

propi futur. En un món cada vegada més globalitzat, la proximitat continua sent un valor extraordinàriament poderós. Les persones volen sentir que les decisions que afecten el seu barri, els seus carrers i les seves places es prenen tenint en compte la seva veu. Gràcia, amb la seva història, la seva vitalitat i el seu orgull de vila, representa aquesta aspiració de manera gairebé perfecta.

I és aquí on rau la força d'aquesta reflexió. No en la nostàlgia d'un passat idealitzat ni en la reivindicació d'antigues fronteres administratives, sinó en la voluntat de pensar com volem governar els llocs on vivim. Perquè Gràcia no necessita demostrar que és diferent: ho fa cada dia. La qüestió és si aquesta singularitat mereix algun dia traduir-se en una capacitat més gran de decidir per ella mateixa. Sigui quina sigui la resposta, el simple fet que la pregunta continuï viva més d'un segle després diu molt sobre una vila que, malgrat formar part de Barcelona, continua sentint-se, en el fons, una Vila.

Josep Antoni Torralba

Protagonistes des de l'ombra

En aquest número volem fer valdre la feina menys visible d'una obra de teatre: regidors, apuntadors, maquilladors i tècnics de so i de llum. Sense ells no hi hauria teatre, són una peça de l'engranatge tant o més important que els actors, però normalment treballen des de l'ombra. Hem volgut donar-los veu, que ens expliquin com és la seva feina i com viuen un cap de setmana d'obra.

Text: **Ferran Ferran, Blanca Marsellès, Cristina Subirà i Carlota Oliva**

Fotos: **Grup de Teatre El Centre**

El Ferran Ferran és una aposta segura quan necessites un apuntador

Durant setmanes has anat coneixent l'obra: els personatges, les seves entrades i sortides, els silencis, les bromes i també els nervis que inevitablement surten quan s'acosta l'estrena. I per fi arriba el cap de setmana de les representacions, la culminació de tota la feina feta.

Habitualment no et necessiten per res, però el fet de saber que ets allà, a pocs metres, preparat per ajudar si cal, els dona una certa tranquil·litat. És una mena de xarxa de seguretat invisible que tots sabem que existeix, encara que sovint no calgui utilitzar-la. De vegades no cal donar lletra, amb una mirada n'hi ha prou. Altres vegades és un petit gest amb la mà o una paraula dita gairebé en silenci. Després de tants assajos acabes desenvolupant una complicitat especial amb la gent que hi ha damunt l'escenari.

Els dies de representació la concentració és màxima. Tot i saber que s'ho saben, no val a badar ni un instant, has de saber en tot moment a quina plana ets i qui té la següent intervenció. He de reconèixer que, tot i els anys que ho faig, abans de cada representació encara sento aquell neguit. No són nervis com els dels actors, però sí aquella responsabilitat de saber que has d'estar preparat per qualsevol imprevist.

Apuntar és cansat, però immensament gratificant. És una feina discreta, gairebé invisible. De fet, si fem bé la nostra feina, gairebé ningú recordarà que hi érem. L'apuntador no busca protagonisme, la seva recompensa és saber que, des de la foscor i sense fer soroll, has contribuït a fer possible aquella petita màgia que només el teatre és capaç de crear.

I quan s'abaixa el teló i s'apaguen els llums, sempre em queda la mateixa sensació: la d'haver format part, una vegada més, d'una aventura col·lectiva en què cadascú aporta el seu granet de sorra.

La Blanca Marsellès fa trenta anys que fa de regidora a El Centre

La regidoria és més que estar alerta de tot: és ser l'ombra del director, invisible però present en tot moment abans, durant i després de l'obra. La regidoria és donar sortida als actors, canviar mobles quan cal, recollir fulles del carrer per fer una obra de tardor i convertir un gaspatxo en una sopa de llamàntol.

Generalment, arribo 1 hora abans de començar i ho preparo tot: material, attrezzo i mobles. Abans que comenci l'obra toco els timbres que donaran entrada al públic, i quan ja està tothom a lloc aixeco el teló per començar l'espectacle.

A cada obra sento l'adrenalina: he d'estar pendent dels actors, del mobiliari que entra i surt, i assegurar-me en cada moment que tot surti com s'ha assajat prèviament. La regidoria és la meva passió. És allà on em sento realitzada i on, per molt que estigui a l'ombra, sento que el paper que faig és important dins de tot el projecte. Cada obra és un tresor que arxivo amb amor i record.

Un cop acaba tot, ho recullo, ho frego i ho preparo tot per la següent sessió. Som els primers a arribar i els últims a marxar, amb el cor ben ple i les cames cansades. Així és la regidoria, un món dins del teatre, a vegades desconegut però alhora apassionant.

La Cristina Subirà és una persona polifacètica i sovint fa de tècnic de so o de llums

Un dia d'obra quan arribo a El Centre encenc les taules i comprovo que tot funciona bé. Durant l'obra segueixo el guió on he marcat que hi ha un canvi de llum o un efecte de so. Actuo conjuntament amb els actors, com si la llum i el so fossin un intèrpret més. En acabar, tanco les taules i ho deixo preparat per al pròxim dia. Sembla poca feina, però perquè durant l'obra funcioni tot, abans s'ha de fer un treball que representa moltes hores: la programació de llums. Són hores de feina a l'escenari amb molt poca gent. Tens un univers de possibilitats i s'han d'escollir els llums més adients, amb els quals l'espectacle pot canviar totalment. Com a tècnica gaudeixo molt de crear aquest espai, però també de viure l'obra des de fora, sentint que en formo part des de la taula.

La Carlota Oliva ha estudiat maquillatge i perruqueria i, sempre que pot, col·labora en les obres

Durant el cap de setmana d'obra, la meva tasca com a maquilladora i perruquera va molt més enllà de preparar un pentinat o aplicar maquillatge. Cada pinzellada, cada recollit i cada petit detall ajuden a construir un personatge i a fer que l'actor deixi enrere la seva rutina per entrar de ple en una altra realitat. És un procés que m'emociona perquè tinc el privilegi de veure el moment exacte en què una persona corrent desapareix davant del mirall i neix algú nou. Formar part d'aquesta transformació és una responsabilitat preciosa i un recordatori que, al teatre, la màgia comença molt abans que s'aixequi el teló.

Tots eren fills meus rep 12 premis

Al Grup de Teatre El Centre ens plau anunciar-vos els premis obtinguts amb l'obra de teatre *Tots eren fills meus*. En total sumen 12 reconeixements en diferents modalitats.

52a EDICIÓ DEL CONCURS DE TEATRE AMATEUR PREMI PEDRACASTELL A CANET DE MAR

- 2n Premi** de votació popular
- 2n Premi** de posada en escena
- 2n Premi** al millor actor principal Ex aequo per Víctor Clotet i Joan Vallès
- 2n Premi** a la millor actriu principal Natàlia Bernat
- 2n Premi** a la millor direcció Mercè Tost
- 2n Premi** a la millor companyia Grup de Teatre El Centre

XVII CONCURS DE TEATRE CIUTAT DE LES ROSES 2025 A SANT FELIU DE LLOBREGAT

- Premi** de votació popular
- 1r Premi** al millor actor de repartiment Joan Vallès
- 1r Premi** al millor actor principal Víctor Clotet
- 3r Premi** a la millor actriu principal Natàlia Bernat
- 1r Premi** a la millor direcció Mercè Tost
- 1r Premi** a la millor companyia Grup de Teatre El Centre

Grup de Teatre El Centre

In Memoriam, Premi de Teatre Vila de Gràcia 2026

El Centre Gràcia ha tornat a convertir-se en epicentre de la creativitat escènica amb la celebració de la **XXXVIII edició dels Premis de Teatre Vila de Gràcia**, un certamen que enguany ha comptat amb la participació de vuit espectacles procedents de diverses companyies amateurs del territori.

Durant l'acte de cloenda, celebrat el passat 26 d'abril, es van lliurar els premis del concurs, un reconeixement a l'esforç, la dedicació i la qualitat artística dels grups participants. L'esdeveniment va estar marcat per un ambient festiu i per la presència d'un públic fidel que any rere any dona suport a aquesta iniciativa cultural ja consolidada.

Un dels moments més especials de la vetllada va ser la intervenció del Grup de Teatre de El Centre, que va oferir al públic una selecció d'esquetxos de la seva nova producció, *Joseph i l'increïble abric en tecnicolor*, una de les obres més vitals, divertides i cèlebres del geni del teatre musical Andrew Lloyd Webber (amb lletres de Tim Rice).

A continuació, us detallem els guanyadors dels Premis Teatre Vila de Gràcia de l'edició d'enguany:

JURAT QUALIFICADOR

PREMI ALS MILLORS EFECTES I SO: Grup Teatral de Capellades per l'obra *In Memoriam*

PREMI A LA MILLOR IL·LUMINACIÓ: El Coverol per l'obra *Lorca, retrats d'un poeta*

PREMI AL MILLOR VESTUARI: Grup Teatral de Capellades per l'obra *In Memoriam*

PREMI A LA MILLOR ESCENOGRAFIA: Inestable Ceretana de Teatre per l'obra *Mentiders*

PREMI AL MILLOR GRUP:

TERCER PREMI: Pierrot Teatre per l'obra *El setge*

SEGON PREMI: El Coverol per l'obra *Lorca, retrats d'un poeta*

PRIMER PREMI: Grup Teatral de Capellades per l'obra *In Memoriam*

PREMI A LA MILLOR DIRECCIÓ:

TERCER PREMI: Magda Caballero de Vada Retro Teatre per l'obra *El crèdit*

SEGON PREMI: Noel Jiménez d'El Coverol per l'obra *Lorca, retrats d'un poeta*

PRIMER PREMI: Maria Delgado del grup Grup Teatral de Capellades per l'obra *In memoriam*

PREMI A LA MILLOR ACTRIU:

TERCER PREMI: Montse Estarlich per la interpretació de Sarah a l'obra *La treva*

SEGON PREMI: Ester Roca per la interpretació de Marianna Copons en l'obra *El Setge*

PRIMER PREMI: Jusi Ruiz per la interpretació de Marta en l'obra *El setge*

PREMI AL MILLOR ACTOR:

TERCER PREMI: Albert Pierres per la interpretació de Client a l'obra *El crèdit*

SEGON PREMI: Josep Artola per la interpretació de Banquer a l'obra *El crèdit*

PRIMER PREMI: Als sis actors per la interpretació dels Soldats a l'obra *In Memoriam*

PREMI A LA MILLOR ACTRIU DE REPARTIMENT:

TERCER PREMI: Montse Cusachs per la interpretació de Laura a l'obra *L'última copa*

SEGON PREMI: Aina Masvidal per la interpretació de Mandy l'obra *La treva*

PRIMER PREMI: Àngels Aregall per la interpretació de Joanna en l'obra *El Setge*

PREMI AL MILLOR ACTOR DE REPARTIMENT:

TERCER PREMI: Martí Cano per la interpretació de Toni a l'obra *L'última copa*

SEGON PREMI: Enric Punsola per la interpretació de Marc a l'obra *L'última copa*

PRIMER PREMI: Joan Miquel Viñolas per la interpretació d'Enric a l'obra *El Setge*

Així mateix, dona fe del resultat de la votació popular, quedant com a premiat: Grup Teatral de Capellades per l'obra *In Memoriam*

JURAT JUVENIL

PREMI AL MILLOR GRUP: Grup Teatral de Capellades per l'obra *In Memoriam*

PREMI A LA MILLOR DIRECCIÓ: Maria Delgado del Grup Teatral de Capellades per l'obra *In memoriam*

PREMI A LA MILLOR ACTRIU: Jusi Ruiz per la interpretació de Marta en l'obra *El Setge*

PREMI AL MILLOR ACTOR: Oriol Castells per la interpretació de Lloberas en l'obra *In memoriam*

Comité organitzador

MATINS AL CENTRE

Cursos i tallers
per continuar
aprenent, crear
i compartir

*Viu els
matins
al Centre!*

Ros de Olano 9
08012 Barcelona

ANGLÈS
BALL EN LÍNIA
COUNTRY
ESCACS
TALLER DE MEMÒRIA
MÚSICA
PINTURA
FRANCÈS
TEATRE

Informació:
932 181 964

Amb el suport de:

Marxem de vacances de l'1 al 31 d'agost